

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 87/2016
21.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у поступку ради заштите права на суђење у разумном року предлагача У.о.С. – Г.ф., кога заступа С.М., адвокат из Б., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Београду Р4 п 35/15 од 30.10.2015. године, у седници већа одржаној 21.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Београду Р4 п 35/15 од 30.10.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Р4 п 35/15 од 30.10.2015. године, ставом првим изреке, одбијен је захтев предлагача У.о.С. –Г.ф. из Б., којим је тражено да суд утврди да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у предмету Трећег основног суда у Београду П 622/12. Ставом другим изреке одбијен је захтев предлагача за накнаду трошкова поступка у износу од 6.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу, из свих законом предвиђених разлога.

Одлучујући о изјављеној жалби на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр.116/08... 101/13), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11... 55/14), у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник РС“ бр.25/82.. „Службени гласник РС“ бр.46/95... 6/15), на чију сходну примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, и оценио да жалба није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које Врховни касациони суд, као другостепени у овом поступку, пази по службеној дужности, а на друге битне повреде које би утицале

на законитост и правилност побијаног решења се жалбом предлагача посебно не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, предлагач је као тужилац Првом основном суду у Београду 11.01.2012. године поднео тужбу, против П.М. из Б и К.Р. из Б., као тужених, ради регреса. Како ни након више покушаја тужба није могла бити уручена туженима на адреси наведеној у тужби, пуномоћнику тужиоца је решењима првостепеног суда од 23.02.2012. године и 03.04.2012. године наложено да достави тачну адресу туженог К.Р., или да уплати трошкове постављања привременог заступника за овог туженог. Поднеском од 20.04.2012. године тужилац је обавестио суд да је у тужби погрешно наведено име туженог, да се тужена другог реда не зове К.Р. већ Р.К., а достављена је и адреса тужене. Туженој Р.К. тужба је уручена 07.09.2012. године, а туженом П.М. 04.12.2012. године. Рочишта заказана за 13.02.2013. године, 24.04.2013. године, 17.07.2013. године и 06.11.2013. године одложена су због недостатка процесних претпоставки, односно због чињенице да туженима нису уредно уручени позиви за рочиште. Наредно рочиште заказано је за 24.01.2014. године пред Другим основним судом у Београду, јер је предмет у међувремену уступљен овом суду, међутим, тужилац је поднеском од 29.01.2014. године истакао приговор месне надлежности Другог основног суда у Београду, указујући да се седиште тужиоца налази на територији за коју је месно надлежан Трећи основни суд у Београду. Други основни суд у Београду уз акт П 622/12 од 28.02.2014. године спис упитио Трећем основном суду у Београду, који је по пријему списка 05.06.2014. године заказао рочиште за 02.07.2014. године. Рочишта заказана за 02.07.2014. године и 20.11.2014. године нису одржана због обуставе рада адвоката. На наредном рочишту, одржаном 02.03.2015. године, донета је пресуда због изостанка којом је усвојен тужбени захтев тужилаца и тужени су обавезани да тужиоцу накнаде трошкове поступка. Препис пресуде експедован је из суда 05.03.2015. године. Пресуда због изостанка уручена је туженој Р.К. преко огласне табле суда 16.06.2015. године. Захтев за заштиту права на суђење у разумном року поднет је Вишем суду у Београду 19.02.2015. године.

Полазећи од овако утврђених чињеница, првостепени суд је правилном применом материјалног права садржаног у одредбама 8а и 8б Закона о уређењу судова одлучио одбијањем тужбеног захтева.

Првостепени суд је правилно оценио да у парници која је пред Трећим општинским судом у Београду вођена по тужби поднетој 2012. године и која је у међувремену правноснажно окончана није повређено право предлагача на суђење у разумном року. Полазећи од критеријума релевантних за оцену правног стандарда разумног рока, те имајући у виду околности конкретног случаја, дужина поступка који је у међувремену, након три године трајања поступка, правноснажно окончан пресудом због изостанка П 622/12 од 02.03.2015. године, испуњава захтеве разумног рока установљене дугогодишњом праксом Европског суда за људска права. По оцени Врховног касационог суда, се не ради о временском периоду који се сматра неразумно дугим за окончање парничног поступка ако се имају у виду све околности конкретног случаја, а посебно врста поступка (који по природи није хитан) и његов значај за предлагача, као и допринос предлагача дужини трајања поступка који се огледа у недостављању

тачних података – имена и адресе једне од тужених. Наиме, ток парничног поступка у великој мери зависи од активности странака, које су дужне да изнесу све чињенице на којима заснивају своје захтеве и предложе доказе којима се утврђују те чињенице, а поднесци које достављају суду морају да буду разумљиви и да садрже све што је потребно да би се по њима могло поступати, а нарочито имена и презимена странака и њихово пребивалиште, односно боравиште, јер суд те податке не прибавља по службеној дужности. Стога је, супротно наводима жалбе предлагача, првостепени суд правилно закључио да у конкретном случају право предлагача није повређено, што захтев за заштиту права на суђење у разумном року чини неоснованим.

Имајући у виду да предлагачу у наведеном парничном поступку није повређено право на суђење у разумном року, није основан ни захтев да се првостепеном суду наложи убрзање поступка (посебно имајући у виду да је након подношења захтева поступак окончан), као и да се предлагачу накнаде трошкови поступка.

Како се ни осталим наводима жалбе не доводи у сумњу законитост и правилност побијаног решења, жалба предлагача је одбијена као неоснована и побијано решење је потврђено, а имајући у виду исход поступка по жалби, предлагачу не припадају ни тражени трошкови другостепеног поступка.

Из наведених разлога, применом члана 401. став 1. тачка 2. и 165. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић,с.р.**